

คดีหมายเลขดำที่/๒๕.....

ศาลปกครองกลาง

วันที่ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

ข้าพเจ้า สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)

ผู้ฟ้องคดี

เกิดวันที่ เดือน พ.ศ. อายุ ปี อาชีพ

อยู่ที่ ๘๘/๒ หมู่ที่ ๓

ถนน แจ่งวิวัฒนะ ตรอก/ซอย -

ตำบล/แขวง ทั้งสองห้อง อำเภอ/เขต หลักสี่

จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์

มีความประสงค์ขอฟ้อง คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และ
กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขาธิการคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง
กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และพวกรวม ๒๔ คน ตาม
บัญชีรายชื่อผู้ถูกฟ้องคดีท้ายคำฟ้อง

ผู้ถูกฟ้อง

อยู่ที่ ๘๗ หมู่ที่

ถนน พหลโยธิน ตรอก/ซอย ๘

ตำบล/แขวง สามเสนใน อำเภอ/เขต พญาไท

จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๕๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๒๗๑ ๐๑๕๑

รายละเอียดของการกระทำ ข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์ เกี่ยวกับการกระทำที่เป็น
เหตุให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายที่พอเข้าใจได้ ดังนี้

หมายเหตุ

- ๑. คำฟ้องต้องใช้ถ้อยคำสุภาพและให้ทำเป็นภาษาไทย
- ๒. ผู้ฟ้องคดีแนบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคำฟ้อง ถ้าไม่อาจแนบพยานหลักฐานมาได้ ให้ระบุเหตุที่ไม่อาจแนบพยานหลักฐานไว้ด้วย
- ๓. ผู้ฟ้องคดีต้องจัดทำสำเนาคำฟ้อง และสำเนาพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีรับรองสำเนาถูกต้องตามจำนวนของผู้ถูกฟ้องคดียื่นมาพร้อมคำฟ้อง
- ๔. การจัดทำคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องทำตามแบบของคำฟ้องนี้ แต่ต้องมีเนื้อหาสาระสำคัญครบถ้วนตามที่ระบุไว้

ข้อ ๑ สถานะของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดี เป็นสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) มีสภาพเป็นนิติบุคคล ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๓ และจัดตั้งขึ้นโดยอาศัยความตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๓ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ๑. ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง และระหว่างลูกจ้างด้วยกัน ๒. พิจารณาช่วยเหลือสมาชิกตามคำร้องทุกข์ ๓. แสวงหาและคุ้มครองผลประโยชน์เกี่ยวกับสภาพการจ้างของลูกจ้าง ๔. ดำเนินการและให้ความร่วมมือเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ และรักษาผลประโยชน์ของรัฐวิสาหกิจ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑** ปัจจุบันผู้ฟ้องคดี มีคณะกรรมการสหภาพแรงงานทั้งสิ้น ๕๘ คน **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒** และมีนายอนุชิต รูปเหลือง ทำหน้าที่ประธานสหภาพแรงงาน อนึ่ง การยื่นฟ้องและดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับรักษาผลประโยชน์ของ บมจ.ทีโอที ในครั้งนี้ คณะกรรมการสหภาพแรงงาน ได้มอบหมายให้นายพงศ์ฐิติ พงศ์ศิลาภรณ์ กรรมการสหภาพแรงงาน เป็นผู้ดำเนินการแทน **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓**

การที่ผู้ฟ้องคดีจำต้องใช้สิทธิฟ้องคดีนี้ สืบเนื่องจากบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “บมจ.ทีโอที”) ซึ่งเป็นผู้เสียหายโดยตรง มิได้มีการดำเนินการใดอย่างชัดเจนในการเรียกร้อง หรือฟ้องขอให้ศาลปกครองพิจารณาชี้ขาดในเรื่องสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ ที่ บมจ.ทีโอที ได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่มาจากคณะกรรมการประสานงานการจัดและบริหารความถี่วิทยุแห่งชาติ กรมไปรษณีย์โทรเลข (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “กบถ.”) และคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “กทช.”) ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “ใบอนุญาต”) ตามที่บัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาลมาตรา ๗๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้จะเรียกว่า “พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔”) แต่กลับจำกัดสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ให้สิ้นสุดการใช้งานพร้อมกับการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาที่ บมจ.ทีโอที อนุญาตให้บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “บมจ.เอไอเอส”) ให้บริการ ตามที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “เงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาต”) ทั้งๆ ที่ บมจ.ทีโอที ได้รับทราบอยู่แล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีพฤติกรรมการขายเบี่ยงที่จะให้ความชัดเจนตามที่ บมจ.ทีโอที ร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชี้ชัดในข้อกฎหมายระหว่างสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ตาม “ใบอนุญาต” กับ “เงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาต” นอกจากนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดียกข้อกล่าวอ้างอำนาจประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “ประกาศ กสทช.”) เรื่อง แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ. ๒๕๕๕) แผนแม่บทกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๘) และแผนแม่บทกิจการโทรคมนาคม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๘) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดขึ้นในภายหลัง มาเป็นข้ออ้างในการตัดสินสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ซึ่งเป็นการนำกฎหมายในลำดับที่ต่ำกว่ามาตัดสินสิทธิกฎหมายในลำดับที่สูงกว่า อันเป็นการทำลายหลักความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย บมจ.ทีโอที ก็มีได้นำกรณีดังกล่าวมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อให้ศาลปกครองวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘

ซึ่งเป็นวันที่สัญญาอนุญาตให้ บมจ.เอไอเอส" ดำเนินกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Cellular Mobile Telephone) สิ้นสุดลง บมจ.ทีโอที โดยคณะกรรมการ บมจ.ทีโอที ก็ยังมีได้มีความชัดเจนต่อการพิทักษ์ผลประโยชน์เกี่ยวกับสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือถึงประธานและกรรมการ บมจ.ทีโอที จำนวน ๓ ฉบับ เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ และ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ ตามลำดับเพื่อขอให้กรรมการ บมจ.ทีโอที พิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับการรักษาสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้อง หมายเลข ๔ ๕ และ ๖** แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับทราบความคืบหน้าหรือการดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมแต่อย่างใด ในทางตรงกันข้ามกลับมีการเผยแพร่ข่าวสารทางสื่อสารมวลชนในทำนองว่า กรรมการ บมจ.ทีโอที ตั้งประเด็นให้ฝ่ายบริหารพิจารณาผลดีผลเสียทางธุรกิจหลายครั้งหลายคราตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๘ ก็ยังมีได้ข้อยูติ จนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดวันที่จะดำเนินการประมูลคลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ครั้งแรกในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ต่อมาได้เลื่อนขึ้นมาเป็นวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และปัจจุบันได้เลื่อนกำหนดกลับไปประมูลในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ บมจ.ทีโอที โดยกรรมการ บมจ.ทีโอที ก็ยังไม่มี ความชัดเจนในการดำเนินการเพื่อหาข้อยูติถึงสิทธิการใช้คลื่นความถี่ซึ่งเป็นประเด็นข้อกฎหมายแต่อย่างใด สหภาพแรงงานเห็นว่า หากยังขืนปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปเนิ่นนาน ย่อมส่งผลต่อความเสียหายต่อการให้บริการของ บมจ.ทีโอที ในอนาคต จากการไม่ได้ใช้ประโยชน์จากคลื่นความถี่จนถึงวันสิ้นสุดอายุใบอนุญาต ในปี ๒๕๖๘ และการต่อค่าทรัพย์สินและอุปกรณ์ในระบบที่ บมจ.ทีโอที ได้รับมอบคืนจาก บมจ.เอไอเอส ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อใช้สำหรับให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ และมีมูลค่านับหมื่นล้านบาท ทำให้ บมจ.ทีโอที สูญเสียศักยภาพในการแข่งขัน และการให้บริการตามนโยบายที่รัฐมอบหมายเพื่อประโยชน์ในการสนับสนุนต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐทางการสื่อสารโทรคมนาคม ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ บมจ.ทีโอที ย่อมไม่อาจปล่อยให้เกิดความสูญเสียโดยมิได้มีการนำเข้าสู่กระบวนการที่มีการพิจารณาอย่างถูกต้องและเป็นธรรม นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้พยายามขอให้ บมจ.ทีโอที ในฐานะผู้เสียหายโดยตรงได้ใช้สิทธิตามกฎหมายแล้ว แต่กลับไม่ได้รับการสนองตอบแต่อย่างใด ดังนั้น เพื่อป้องกันมิให้ บมจ.ทีโอที ได้รับความเสียหายจากการสูญเสียสิทธิการใช้คลื่นความถี่โดยไม่เป็นธรรม รวมทั้งกระทบต่อผู้ที่ขอรับใบอนุญาตจากการเข้าร่วมการประมูลคลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ดังกล่าวซึ่งจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ อาทิ ค่าพิจารณาค่าขอใบอนุญาต จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท (ห้าแสนบาทถ้วน) หนังสือค่าประกันธนาคารกรณีชนะการประมูล จำนวน ๖๔๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หกร้อยสี่สิบสี่ล้านบาทถ้วน) และหากมีการประมูลคลื่นความถี่ไปแล้ว ก็จะยากแก่การเยียวยาความเสียหายต่อการสูญเสียสิทธิการใช้คลื่นความถี่ถึง ๑๐ ปีให้กลับคืนมาได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีความจำเป็นต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลปกครองเพื่อให้ศาลได้พิจารณาวินิจฉัยในประเด็นสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ของ บมจ.ทีโอที เสียก่อน

ข้อ ๒ สถานะของผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นองค์กรของรัฐที่มีการดำเนินงานเป็นอิสระและจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๓ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้จะเรียกว่า "พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่

พ.ศ.

ฯ พ.ศ.๒๕๕๓) ใช้ชื่อว่า “คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ” หรือเรียกโดยย่อว่า “กสทช.” โดยมีสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ” หรือเรียกโดยย่อว่า “สำนักงาน กสทช.” ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของประธาน กสทช. ทำหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ เช่น การจัดทำงบประมาณของ กสทช. งานธุรการของ กสทช. และปฏิบัติตามที่ “กสทช.” “คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์” หรือเรียกโดยย่อว่า “กสท.” และ “คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม” หรือเรียกโดยย่อว่า “กทค.” มอบหมายเป็นต้น **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗**

เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งพลอากาศเอก ธเรศ ปุณศรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นประธานกรรมการ พันเอก นที สุกลรัตน์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นกรรมการ พันเอก เสรษฐพงค์ มะลิสวรรณ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นกรรมการ พลโท พีระพงษ์ มานะกิจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นกรรมการ นายสุทธิพล ทวีชัยการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นกรรมการ พันตำรวจเอก ทวีศักดิ์ งามสง่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นกรรมการ นายประเสริฐ ศิลพิพัฒน์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ นายรัชชชัย จิตรภักษ์นันท์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๐ เป็นกรรมการ นางสาวสุภิญญา กลางณรงค์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ เป็นกรรมการ นายประวิทย์ ลีสถาพรวงศ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๒ พลเอก สุกิจ ชมะสุนทร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๓ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๘** กสทช.มีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ อาทิ มาตรา ๒๗(๑) การจัดทำแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ ตารางกำหนดคลื่นความถี่แห่งชาติ แผนแม่บทกิจการโทรคมนาคม มาตรา ๒๗(๒) กำหนดการจัดสรรคลื่นความถี่ระหว่างความถี่ที่ใช้ในกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม มาตรา ๒๗(๔) พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่และเครื่องวิทยุคมนาคมในการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม มาตรา ๒๗(๖) พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๙**

เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ออกคำสั่ง กสทช.ที่ ๒๐/๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม โดยแต่งตั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นประธาน กทค. โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๓ เป็น “กทค.” โดย มีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ อาทิ พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่และเครื่องวิทยุคมนาคมในการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคมและวิทยุคมนาคม และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ กสทช. มอบหมาย **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐**

เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่ง กสทช. ที่ ๑/๒๕๕๕ แต่งตั้งให้นายฐากร ดัชนีสิทธิ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๔ เป็นเลขาธิการคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการ

พาด

โทรทัศน และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติหรือเรียกโดยย่อว่า “เลขาธิการ กสทช.” ทำหน้าที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานของสำนักงาน กสทช. โดยมีสายการบังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานกรรมการ และในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้เลขาธิการ กสทช. เป็นผู้แทนของสำนักงาน กสทช. ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้าย คำฟ้องหมายเลข ๑๑**

เมื่อเริ่มแรกของการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงาน กสทช. เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคมนั้น สำนักงาน กสทช. ได้รับโอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หน้าที่ หนี้ พนักงานและลูกจ้าง และงบประมาณของสำนักงานกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติที่มีอยู่ไปเป็นของสำนักงาน กสทช. ตามความที่บัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาลมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๒**

ก่อนที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ จะมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ การกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมอยู่ภายใต้การดำเนินงานของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติหรือเรียกโดยย่อว่า “กทช.” ตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๒ องค์กรดำเนินกิจการโทรคมนาคม มาตรา ๔๖ ถึงมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๓ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้จะเรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๔๓”) และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ กทช. ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ประกอบด้วย พลเอก ชูชาติ พรหมพระสิทธิ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๕ เป็นประธานกรรมการ นายเหรียญชัย เรียววิไลสุข ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๖ ศาสตราจารย์ประสิทธิ์ ประพัฒน์มงคลการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๗ นายสุชาติ สุชาติเวชภูมิ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๘ ศาสตราจารย์เศรษฐพร คูศรีพิทักษ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๙ รองศาสตราจารย์สุธรรม อยู่ในธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๐ และนายอาทร จันทวิมล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๑ เป็นกรรมการ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓** โดยมีนายสุรนนท์ วงศ์วิทย์กำจร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒ เป็นเลขาธิการ กทช. ในขณะนั้น

ต่อมา เมื่อมีการประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่การสรรหาและแต่งตั้ง กสทช. ยังไม่แล้วเสร็จ ความในบทเฉพาะกาลมาตรา ๘๐ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ บัญญัติให้ กทช. ที่ได้รับการแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๔๓ ยังคงปฏิบัติหน้าที่ กสทช. ตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ จนกว่าการแต่งตั้ง กสทช. จะแล้วเสร็จ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๔** ซึ่ง กทช. และเลขาธิการ กสทช. ที่ปฏิบัติหน้าที่ในช่วงเวลาดังกล่าว (ตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔) ประกอบด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๗ เป็นประธานกรรมการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒ นายบัณฑิต สุภักดิ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๓ รองศาสตราจารย์พนา ทองมีอาคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๔ และพันเอกนที สุภรัตน์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นกรรมการ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๔ ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการ กสทช.

ข้อ ๓ เหตุแห่งการฟ้องคดี

๑๕

มูลเหตุที่ผู้ฟ้องคดีต้องนำข้อพิพาทมาสู่ศาลเพื่อพิจารณาให้ความเป็นธรรมนั้น เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้อำนาจทางปกครองตามบทเฉพาะกาลมาตรา ๗๗ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ กำหนดเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตเป็นการจำกัดสิทธิการใช้คลื่นความถี่ย่าน ๘๘๗.๕-๘๑๕ เมกะเฮิรตซ์ และ ๘๔๒.๕-๘๖๐ เมกะเฮิรตซ์ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิรตซ์”) ของ บมจ.ทีโอที ตามใบอนุญาตที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกให้ตามที่บัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาลมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีมีพฤติกรรมการประวิงหรือละเลยการพิจารณาเมื่อ บมจ.ทีโอที ขอให้อธิบายหรือชี้แจงความชัดเจนในสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ทั้งๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดี เป็นผู้ออกใบอนุญาตและกำหนดเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตเหล่านั้นเอง นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้ออกประกาศ กสทช. เรื่อง แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) แผนแม่บทกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙) และแผนแม่บทกิจการโทรคมนาคม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙) โดยแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) ข้อ ๘.๒.๑ ซึ่ง “กำหนดให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานของรัฐที่นำคลื่นความถี่ไปให้ผู้อื่นประกอบกิจการโดยการอนุญาตสัมปทาน หรือสัญญาที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผ่านการตรวจสอบโดย กสทช. แล้ว ให้คืนคลื่นความถี่เมื่อสิ้นสุดอายุการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา” มาใช้อ้างอิงประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีในภายหลัง เป็นการนำกฎหมายในลำดับศักดิ์ที่ต่ำกว่ามาหักล้างกฎหมายในลำดับศักดิ์ที่สูงกว่า เป็นการใช้อำนาจทางปกครองโดยมิชอบ อนึ่ง ในการจัดทำแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่(พ.ศ.๒๕๕๕) ผู้ฟ้องคดีได้กำหนดแนวทางการคืนคลื่นความถี่เพื่อนำไปจัดสรรใหม่หรือการปรับปรุงคลื่นความถี่ไม่ครบถ้วน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘(๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ แสดงถึงเจตนาที่ผู้ถูกฟ้องคดีประสงค์จะให้ บมจ.ทีโอที สิ้นสิทธิในการใช้คลื่นความถี่โดยอาศัยอำนาจที่ตนสามารถออกคำสั่งทางปกครองหรือกฎได้ ทั้งๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถตรวจสอบเอกสารการได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่ที่ บมจ.ทีโอที ได้รับอนุญาตจากกรมไปรษณีย์โทรเลขได้โดยง่าย ทำให้ บมจ.ทีโอที ได้รับความเสียหายจากการเสีสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่รักษาผลประโยชน์ของ บมจ.ทีโอที และเป็นตัวแทนพนักงาน บมจ.ทีโอที ได้รับความเสียหาย เช่นกัน ดังมีรายละเอียดที่ผู้ฟ้องคดีจะกราบเรียนให้ศาลพิจารณาดังต่อไปนี้

ข้อ ๓.๑ “บมจ.ทีโอที” เป็นบริษัทที่เปลี่ยนชื่อมาจาก “บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)” (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น”) และเป็นบริษัทที่เกิดจากการแปลงสภาพมาจาก “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย” (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “ทศท.”) ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ในการแปลงสภาพดังกล่าว บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น ได้รับโอนกิจการ สิทธิ หนี้ ความรับผิดชอบทั้งหมดของ ทศท. ไปยัง บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น เพื่อให้บริษัทที่จัดตั้งขึ้นสามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ ดังความที่ปรากฏใน “รายละเอียดการแปลงสภาพองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เป็นบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)” เอกสารตามสิ่งที่ส่งมาด้วยของหนังสือคณะกรรมการนโยบายทุนรัฐวิสาหกิจ กระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๒๐๙.๑/๑๒๐๓๒ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๕ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๕ ข้อ ๒.๑.๑ (๑) กิจการที่โอนไป บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น กำหนดว่า “โดยที่ ทศท. จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ

องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ เพื่อดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์และกิจการโทรคมนาคมในราชอาณาจักรและนอกราชอาณาจักรทั้งหมด ตลอดจนธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่อง ใกล้เคียงกับ หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการโทรศัพท์ เช่น บริษัท เอซีที โมบายล์ จำกัด ซึ่ง ทศท. ร่วมกับการสื่อสารแห่งประเทศไทย (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องเรียกว่า "กสท.") รวมทั้งกิจการที่ ทศท. ให้สัมปทานหรือร่วมลงทุนกับเอกชนหรือหน่วยงานอื่น ดังนั้น จึงให้โอนกิจการทั้งหมดที่ ทศท. ดำเนินการไปยัง บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น" ข้อ ๒.๑.๑ (๒) สิทธิประโยชน์ ภาระผูกพัน ความรับผิดชอบต่างๆ ที่จะโอนไป บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น กำหนดว่า "เพื่อให้ บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น สามารถดำเนินกิจการที่ได้รับโอนมาจาก ทศท. ได้อย่างต่อเนื่อง ให้โอนสิทธิ ภาระผูกพัน และประโยชน์อื่นๆ ที่ ทศท. มีอยู่หรือได้รับตามพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือตามกฎหมายอื่นหรือตามมติคณะรัฐมนตรีทั้งหมดไปยัง บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น รวมถึงความรับผิดชอบและคดีต่างๆ ที่ค้างอยู่ของ ทศท. ทั้งกรณีที่ ทศท. มีสิทธิเรียกร้อง (เป็นโจทก์) และที่ ทศท. ต้องรับผิดชอบ (เป็นจำเลย)" ซึ่งเป็นไปตามความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๙ (๑) แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อ ทศท. จดทะเบียนเป็นบริษัทมหาชนจำกัด เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ส่งผลให้บรรดากิจการ สิทธิ หนี้ ความรับผิดชอบและสินทรัพย์ของ ทศท. ตามที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติโอนไปเป็นของ บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น ตามความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๖ ต่อมา บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น ได้จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อบริษัทเป็น "บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)" เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ส่งผลให้บรรดากิจการ สิทธิ หนี้ ความรับผิดชอบและสินทรัพย์ของ บมจ.ทศท คอร์ปอเรชั่น กลายเป็นกิจการ สิทธิ หนี้ ความรับผิดชอบและสินทรัพย์ของ บมจ.ทีโอที เช่นเดียวกัน เว้นแต่กรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ อาทิ การออกพระราชกฤษฎีกาจำกัด อำนาจ สิทธิ หรือประโยชน์ของรัฐวิสาหกิจที่มีการเปลี่ยนทุนเป็นหุ้น หรือการตรากฎหมายว่าด้วยการดำเนินกิจการตามที่รัฐวิสาหกิจที่เปลี่ยนทุนเป็นหุ้นดำเนินการอยู่ เป็นผลให้อำนาจ สิทธิ หรือประโยชน์ของรัฐวิสาหกิจที่เปลี่ยนทุนเป็นหุ้นสิ้นสุดลง เพราะฉะนั้น บมจ.ทีโอที จึงเป็นบริษัทที่มีการจัดตั้งขึ้นโดยการเปลี่ยนทุนขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเป็นหุ้นตามนัยมาตรา ๘๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๗ และ ๑๘

นอกจากการรับโอนกิจการ สิทธิ หนี้ ความรับผิดชอบ และสินทรัพย์จาก ทศท. แล้ว บมจ.ทีโอที ยังมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐในรูปของ "รัฐวิสาหกิจ" ตามคำนิยามของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ เนื่องจากมีกระทรวงการคลังเป็นผู้ถือหุ้นในอัตราร้อยละ ๑๐๐ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๙ และ ๒๐

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๓ ทศท. ได้ดำเนินการโครงการขยายบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระยะที่สาม พ.ศ. ๒๕๓๓-๒๕๓๕ แต่เนื่องจากการดำเนินการตามโครงการดังกล่าวมีปัญหาในเรื่องความคับคั่งในการให้บริการ ทศท. ในขณะนั้น จึงได้มีหนังสือองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ที่ คค ๒๓ กว./๒๕๔ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๓๒ เพื่อขอจัดสรรคลื่นความถี่วิทยุย่าน ๙๙๐-๙๖๐ เมกะเฮิรตซ์ จากกรมไปรษณีย์โทรเลข และกรมไปรษณีย์โทรเลขโดยคณะกรรมการประสานงานการจัดและบริหาร

ความถี่วิทยุแห่งชาติ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๓๓ เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๓ อนุมัติให้จัดสรรความถี่วิทยุย่าน ๙๐๕-๙๑๕ เมกะเฮิรตซ์ และ ๙๕๐-๙๖๐ เมกะเฮิรตซ์ สำหรับใช้ในการขยายบริการวิทยุโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ Cellular ให้กับ ทศท. โดยมีเงื่อนไขให้ ทศท. รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการย้ายย้ายสื่อสารเดิมที่หน่วยงานอื่นใช้ความถี่ในย่านดังกล่าว **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๑** เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๓ ทศท. ได้ทำสัญญาอนุญาตให้บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า "บมจ.เอไอเอส") ดำเนินกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Cellular Mobile Telephone) เพื่อให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ NMT ๙๐๐ และ GSM (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า "สัญญา Cellular ๙๐๐") ทั่วประเทศแบบคู่ขนานกันไป โดยมีกำหนดอายุสัญญา ๒๐ ปี นับตั้งแต่วันที่เปิดกิจการตามที่ระบุไว้ในหนังสือตอบยืนยันของ ทศท. ในการอนุญาตให้เปิดกิจการ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำร้องหมายเลข ๒๒** เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓ และวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๓๓ ตามลำดับ ทศท. ได้ขอจัดสรรคลื่นความถี่วิทยุขนาด ๘๙๔-๙๐๕ เมกะเฮิรตซ์ และ ๙๓๙-๙๕๐ เมกะเฮิรตซ์ เพิ่มเติมจากที่ได้รับการจัดสรรเดิม เพื่อนำเอาระบบ GSM มาใช้งานคู่กับระบบ Analogue ตามแนวนโยบายและโครงการจะพัฒนาการให้บริการวิทยุโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ Cellular ให้เป็นระบบ Digital ตามมาตรฐาน GSM จากกรมไปรษณีย์โทรเลขอีกครั้ง ในครั้งนี้กรมไปรษณีย์โทรเลขโดย กบถ. มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ อนุมัติให้จัดสรรคลื่นความถี่ย่าน UHF ขนาด ๘๙๗.๕-๙๐๕ เมกะเฮิรตซ์ และ ๙๔๒.๕-๙๕๐ เมกะเฮิรตซ์ แก่ ทศท. โดยมีเงื่อนไขเช่นเดียวกับการอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๓ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๓** ทำให้ ทศท. มีคลื่นความถี่ที่ได้รับการจัดสรรเพื่อให้บริการวิทยุโทรคมนาคมเคลื่อนที่หรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ โดยมีแถบความกว้างของคลื่นความถี่เท่ากับ ๑๗.๕ เมกะเฮิรตซ์ ในความถี่ย่าน ๘๙๗.๕-๙๑๕ เมกะเฮิรตซ์ คู่กับความถี่ย่าน ๙๔๒.๕-๙๖๐ เมกะเฮิรตซ์ และได้นำไปให้ บมจ.เอไอเอส บริการแก่ประชาชนตามที่กำหนดไว้ในสัญญาฉบับลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๓ ข้อ ๒๙.๙ เพื่อให้บริการแทนและในนามของ ทศท. เนื่องจากพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๗ ในขณะนั้นไม่อนุญาตให้ภาคเอกชนให้บริการด้วยตนเอง แต่ ทศท. สามารถร่วมกับเอกชนในการให้บริการได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๗ ความว่า "ร่วมการงาน หรือสมทบกับบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์ รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลใด ๆ" **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๔** และเมื่อสัญญาอนุญาตสิ้นสุดลงไม่ว่าด้วยเหตุใด ทศท. ก็จะนำบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ มาให้บริการต่อไป ตามนัยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้มีความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๖๗๒/๒๕๓๔ บันทึกเรื่อง การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่รายใหม่ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยและการสื่อสารแห่งประเทศไทย หน้า ๙ และหน้า ๑๐ ว่า "การที่สัญญานี้กำหนดให้บริษัทเป็นผู้ลงทุนและให้ทรัพย์สินทั้งหมดตกเป็นขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยและการสื่อสารแห่งประเทศไทยทันที และการให้บริการแก่ประชาชนในด้านวิทยุมือถือของ บริษัทก็มีระยะเวลาจำกัดตามสัญญา เมื่อครบกำหนดสัญญาแล้วรัฐวิสาหกิจดังกล่าวจะได้นำมาดำเนินการต่อไป นอกจากนี้คลื่นความถี่ต่าง ๆ ที่

บริษัทนำมาใช้ในการให้บริการวิทยุมือถือก็เป็นคลื่นความถี่ที่เป็นของรัฐวิสาหกิจดังกล่าวที่ได้ขอ อนุญาตใช้คลื่นความถี่นั้นจากกรมไปรษณีย์โทรเลขตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ และมีได้ตกเป็นของบริษัทแต่อย่างใด” รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๕ ดังนั้น สิทธิในการใช้คลื่นความถี่ย่าน ๘๙๗.๕-๙๑๕ เมกะเฮิรตซ์ และย่าน ๙๔๒.๕-๙๖๐ เมกะเฮิรตซ์ เพื่อให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ในส่วนที่อนุญาตให้ บมจ.เอไอเอส ดำเนินการนั้นจึงถูก จำกัดไว้เพียงเท่าที่สัญญาามีผลใช้บังคับเท่านั้น เมื่อสัญญาสิ้นสุดลงเมื่อใด ทศท. ก็จะกลับมาใช้งานคลื่น ความถี่ย่านดังกล่าวตามที่ได้ขอรับการจัดสรรจากกรมไปรษณีย์โทรเลขต่อไป เว้นแต่ ทศท. จะแจ้งความ ประสงค์ต่อกรมไปรษณีย์โทรเลขเพื่อขอยกเลิกการใช้งานคลื่นความถี่ที่ได้รับการจัดสรรดังกล่าว

ข้อ ๓.๒ เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้อง นี้เรียกว่า “รัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐”) ประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ ความในมาตรา ๔๐ ได้เปลี่ยนระบบการให้บริการโทรคมนาคมของประเทศไทย จากการให้บริการและกำกับดูแลโดยหน่วยงาน ของรัฐเข้าสู่ระบบการกำกับดูแลโดย “องค์กรของรัฐที่เป็นอิสระ” รวมถึงให้องค์กรดังกล่าวทำหน้าที่จัดสรร คลื่นความถี่ในอีกทางหนึ่งด้วย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๖ นอกจากนี้ ความในบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๓๕ (๒) แห่งรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐ ได้บัญญัติให้มีการตรา กฎหมายเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๔๐ ทั้งนี้ กฎหมายที่จะตราขึ้นนี้จะต้องไม่กระทบกระเทือนถึง การอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ซึ่งมีผลสมบูรณ์อยู่ในขณะที่กฎหมายที่ตราขึ้นนั้นมีผลใช้บังคับ จนกว่า การอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้นจะสิ้นสุด รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้อง หมายเลข ๒๗ จากผลของบทเฉพาะกาลข้างต้น จึงได้มีการตรากฎหมายเพื่ออนุวัติการตามมาตรา ๔๐ แห่งรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐ รวม ๓ ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับ กิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๓ พระราชบัญญัติการประกอบ กิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๔ และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔

พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นกฎหมาย ที่บัญญัติถึงคุณสมบัติ วิธีการสรรหา และแต่งตั้ง “คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ แห่งชาติ” เรียกโดยย่อว่า “กสช.” และ “คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ” เรียกโดยย่อว่า “กทช.” กำหนดอำนาจหน้าที่ของ กสช. และ กทช. การจัดตั้งสำนักงาน กสช. และสำนักงาน กทช. การบริหารคลื่น ความถี่ รวมถึงบทเฉพาะกาลซึ่งกำหนดให้การประกอบกิจการโทรคมนาคมของ ทศท. กสท. และผู้ที่ได้รับ การอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากหน่วยงานของรัฐทั้งสองแห่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กทช. ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๘ วรรคสี่ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๘

พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๔ เป็น กฎหมายที่กำหนดกรอบการใช้อำนาจของ กทช. ในการกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคม รวมถึงการกำหนด บทเฉพาะกาล มาตรา ๗๙ และ ๘๐ เพื่อคุ้มครองการให้บริการที่เกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัติการ ประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๕๔ ใช้บังคับ ซึ่งหมายถึง ทศท. กสท. และผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือ

พท

สัญญาจากหน่วยงานของรัฐทั้งสองแห่งด้วย **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๙**

เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๔ ถึง ๒๐ ในฐานะ กทข. ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม เลขที่ ๓๓/๔๘/๐๐๑ ให้แก่ บมจ.ทีโอที มีอายุใบอนุญาต ๒๐ ปีและจะสิ้นสุดลงในวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๘ นอกจากนี้ใบอนุญาตฯ ดังกล่าวยังกำหนดประเภทของบริการที่ได้รับอนุญาตไว้ดังนี้ ๑. บริการโทรศัพท์ประจำที่ (Public Switched Telephone Service) ๒. บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Public Cellular Mobile Telephone Service) ๓. บริการวิทยุคมนาคมเฉพาะกลุ่ม (Public Trunked Radio Service) ๔. บริการสื่อสารข้อมูล (Datacommunication Service) ๕. บริการโทรคมนาคมระหว่างประเทศ สำหรับบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Public Cellular Mobile Telephone Service) หมายความว่า "บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ ๔๗๐ เมกะเฮิรตซ์" และ "บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์" **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๐.** ซึ่งเป็นการออกใบอนุญาตฯ ตามที่บัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาลมาตรา ๗๙ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ การออกใบอนุญาตฯ ให้กับ ทศท. และ กสท. นั้น กทข. ต้องออกใบอนุญาตฯ ตามลักษณะ และประเภทของการประกอบกิจการ ขอบเขตการให้บริการ รวมทั้งสิทธิต่างๆ ในการให้บริการโทรคมนาคม เท่าที่อยู่ในความรับผิดชอบของ ทศท. และ กสท. ตามที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ (วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔) ผู้ฟ้องคดีขอเรียนว่า การให้บริการโทรศัพท์ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ประจำที่หรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ จะต้องอาศัยองค์ประกอบในการให้บริการหลายประการ แต่สิ่งที่ขาดไม่ได้คือ "ระบบสื่อสัญญาณ" ที่จะนำสัญญาณ ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพ เสียง รหัส หรือการอื่นใดจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งไม่ว่าจะอาศัยระบบสาย ระบบคลื่นความถี่ ระบบแสง ระบบแม่เหล็กไฟฟ้า หรือระบบอื่น และตรงกับคำนิยามของคำว่า "โทรคมนาคม" ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๔๓ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๑** และ "โครงข่ายโทรคมนาคม" ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๒** ฉะนั้น การให้บริการโทรศัพท์ประจำที่ (Public Switched Telephone Service) จึงเป็นการให้บริการโทรศัพท์โดยอาศัยสื่อสัญญาณด้วยระบบสาย อาทิ สายทองแดง เคเบิลใยแก้วนำแสง ส่วนการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Public Cellular Mobile Telephone Service) เป็นการให้บริการโทรศัพท์โดยอาศัยสื่อสัญญาณด้วยระบบคลื่นความถี่ และจะต้องมีการใช้คลื่นความถี่ที่มีความแตกต่างกันระหว่างคลื่นความถี่ และ/หรือแถบความกว้าง (Bandwidth) ของคลื่นความถี่ที่ผู้ให้บริการแต่ละรายจะนำไปให้บริการ ทั้งนี้ เพื่อให้มีการรบกวนคลื่นความถี่ระหว่างกัน อาทิ การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๔๗๐ เมกะเฮิรตซ์ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ๑๘๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ๑๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ และ ๒๑๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ดังนั้น เมื่อ บมจ.ทีโอที ได้รับอนุญาตให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้คลื่นความถี่ย่าน ๔๗๐ เมกะเฮิรตซ์ และ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ย่อมแสดงว่า บมจ.ทีโอที จะต้องมิหรือได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่ในย่าน ๔๗๐ เมกะเฮิรตซ์ และ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ เสียก่อน และต้องเป็นการได้รับจัดสรรคลื่นความถี่มาก่อนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ด้วย มิฉะนั้น บมจ.ทีโอที จะต้องขออนุญาตจาก กทข. ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗ แห่ง

พช

**พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้อง
หมายเลข ๓๓**

นอกเหนือจากหน้าที่ในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมให้กับ บมจ.ทีโอที แล้ว ความในมาตรา ๗๙ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ ยังบัญญัติให้ กทช. กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการประกอบกิจการของ ทศท. และ กสท. โดยคำนึงประโยชน์ของประชาชนที่ได้รับบริการอยู่เดิม และการพัฒนาเพื่อให้มีบริการที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพหรือการอื่นใด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามพระราชบัญญัตินี้ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๔** ตามความเข้าใจของผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ใบอนุญาตฯ และเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ มีความแตกต่างกัน ใบอนุญาตฯ (License) เป็นเอกสารที่แสดงว่า บมจ.ทีโอที ได้รับอนุญาตจาก กทช. ให้สามารถให้บริการโทรคมนาคมประเภทใดบ้าง มีอายุการอนุญาตเท่าใด เริ่มต้นเมื่อใด สิ้นสุดลงเมื่อใด แต่เงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ (Condition) เป็นเพียงเงื่อนไขหรือวิธีปฏิบัติที่กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติเมื่อได้รับใบอนุญาตฯ และระหว่างที่ใบอนุญาตฯ ยังมีผลใช้บังคับเท่านั้น แต่จะกำหนดเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ มาลงล่างหรือจำกัดสิทธิของใบอนุญาตฯ โดยตรงมิได้ เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้โดยชัดแจ้งหรือเฉพาะเจาะจง

เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๑ ในฐานะเลขาธิการ กทช. ได้มีหนังสือสำนักงาน กทช. ด่วนที่สุด เลขที่ ทช.๓๑๐๐/๒๕๓๙ เรื่อง เงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม ขอจัดส่งเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ แบบที่หนึ่งและแบบที่สามให้แก่ บมจ.ทีโอที โดยกำหนดเงื่อนไขเฉพาะรายบริการโทรคมนาคมศัพท์เคลื่อนที่ (รหัส ๓-๒-๖) บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ข้อ ๓ บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ ๕๐๐ MHz (บริการที่ ๒) “การประกอบกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๕๐๐ MHz ของผู้ได้รับอนุญาต ซึ่งดำเนินการโดย บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ให้ปฏิบัติตามสัญญาร่วมการงาน ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๓ ซึ่งมีระยะเวลาของสัญญา ๒๕ ปี โดยสัญญาจะสิ้นสุดในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๔ ทั้งนี้ ให้สิทธิการใช้คลื่นความถี่สิ้นสุดลงพร้อมระยะเวลาสัญญาสัมปทาน เว้นแต่ คณะกรรมการจะกำหนดเป็นอย่างอื่น” **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๕** เป็นการตัดสิทธิการใช้คลื่นความถี่ที่ บมจ.ทีโอที ได้รับการจัดสรรและมีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ ใช้บังคับตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๙ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ แต่การที่ บมจ.ทีโอที มิได้โต้แย้งตั้งแต่นั้น เนื่องจาก บมจ.ทีโอที เห็นว่า การสิ้นสุดการใช้คลื่นความถี่ตามที่ กทช. กำหนดนั้น หมายถึง เมื่อสัญญาอนุญาตให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระหว่าง บมจ.ทีโอที กับ บมจ.เอไอเอส สิ้นสุดลงสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ที่ บมจ. เอไอเอส นำไปให้บริการย่อมสิ้นสุดลงเช่นกัน สิทธิการใช้คลื่นความถี่ตามที่ได้รับจัดสรรจากกรมไปรษณีย์โทรเลขย่อมต้องกลับไปเป็นสิทธิในการใช้งานของ บมจ.ทีโอทีต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดอายุใบอนุญาตหรือสิ้นสุดระยะเวลาใช้งานตามที่กำหนดไว้ในการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่หรือจัดสรรคลื่นความถี่ ตามนัยเดียวกับที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๖๗๒/๒๕๓๙ ที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างไว้ในเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๕ จึงมิได้มีการโต้แย้งในเรื่องสิทธิการใช้คลื่นความถี่ตามเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ฉบับลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ แต่อย่างใด

พ.อ.

ข้อ ๓.๓ ต่อมา มีการยกเลิกรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๔๐ และประกาศใช้บังคับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ (ซึ่งต่อไปในคำฟ้องนี้เรียกว่า “รัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐”) เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ซึ่งความตามบทบัญญัติมาตรา ๔๗ และบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๐๕(๑) แห่งรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐ ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างขององค์กรซึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม โดยกำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระเพียงองค์กรเดียว และภายในโครงสร้างขององค์กรเพียงหนึ่งองค์กรนี้ ได้จัดแบ่งคณะกรรมการเฉพาะด้านออกเป็นสองคณะเพื่อกำกับดูแลกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์คณะหนึ่ง และกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมอีกคณะหนึ่ง แตกต่างจากองค์กรที่กำหนดตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๔๐ ที่มีได้กำหนดจำนวนองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น เมื่อมีการตรากฎหมายเพื่อบุญการจึงได้กำหนดให้มีคณะกรรมการกำกับดูแลกิจการโดยแบ่งเป็นสองคณะ ได้แก่ กทช. และ กสช. แต่หากจะต้องดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารคลื่นความถี่ คณะกรรมการทั้งสองคณะดังกล่าวจะต้องพิจารณาร่วมกันในรูปของคณะกรรมการร่วม รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๖

เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ สมาชิกแทนราษฎรมีมติรับหลักการต่อร่างพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. และได้มีการกำหนดหลักการในจัดสรรคลื่นความถี่ทางด้านกิจการโทรคมนาคม ให้ดำเนินการด้วยวิธีการประมูลเพียงประการเดียว บมจ.ทีโอที เริ่มไม่แน่ใจว่า หากสิ้นสุดสัญญา Cellular ๙๐๐ แล้ว คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ จะยังคงเป็นสิทธิของ บมจ.ทีโอที ต่อไปหรือไม่เพื่อความกระจ่างในข้อสงสัยดังกล่าว จึงได้ทำหนังสือเพื่อสอบถามความชัดเจนต่อ กทช. รวมทั้งสิ้น ๖ ฉบับ ฉบับที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ฉบับที่ ๒ เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ฉบับที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ฉบับที่ ๔ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ ฉบับที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ และฉบับที่ ๖ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยประเด็นที่ บมจ.ทีโอที ขอรหัสถึงความชัดเจนของใบอนุญาตฯ และเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ๓ ประการ ประการแรก “สิทธิในการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม ของ บมจ.ทีโอที นั้น หมายถึง สิทธิในการประกอบกิจการโทรคมนาคมและสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามที่ บมจ.ทีโอที มีอยู่ก่อนพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ มาตรา ๗๙ กำหนดไว้หรือไม่” ประการที่สอง “กรณีที่ บมจ.ทีโอที ได้อนุญาตให้บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ประกอบกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ จนสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๔ ตามความในบทเฉพาะกาลมาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง และเงื่อนไขเฉพาะรายบริการ “บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ (รหัสบริการ ๓-๒-๖)” ข้อ ๓ กำหนดให้สิทธิในการใช้คลื่นความถี่ของบริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ตามสัญญาสิ้นสุดพร้อมระยะเวลาสัมปทานนั้น หมายความว่า เมื่อสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๔ สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ย่อมกลับไปเป็นสิทธิของ บมจ.ทีโอที เพื่อให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดอายุใบอนุญาตในปี พ.ศ.๒๕๖๔ ใช่หรือไม่” ประการที่สาม “เมื่อใกล้สิ้นสุดระยะเวลาของสัญญา การปฏิบัติตามเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม ข้อ ๓๒ วรรคสอง เรื่องการจัดทำแผนและมาตรการรองรับการประกอบกิจการนั้น เป็นการแจ้งเพื่อทราบหรือต้องได้รับความเห็นชอบจาก กทช. ก่อน” หากนับ

ระยะเวลาจากการทำหนังสือสอบถามความชัดเจนฉบับที่ ๑ จนถึงฉบับที่ ๖ บมจ.ทีโอที ใช้เวลาสอบถามทั้งสิ้น ๑ ปี ๙ เดือน แต่ไม่ได้รับการพิจารณาในประเด็นที่สอบถามแต่อย่างใด **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๗** นอกจากนี้ สำนักงาน กทข. และสำนักงาน กสทช. กลับมีพฤติการณ์บ่ายเบี่ยงที่ตอบข้อสอบถามดังกล่าว โดยพิจารณาได้จากหนังสือของสำนักงาน กทข. และสำนักงาน กสทช. ที่ตอบกลับในช่วงเวลาดังกล่าวจำนวน ๔ ฉบับ ฉบับที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นหนังสือเชิญประชุมเพื่อขอข้อมูลประกอบการพิจารณาในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๓ เวลา ๑๕.๐๐ น. ณ ห้องประชุมสำนักการอนุญาตประกอบการกิจการ ชั้น ๓ อาคาร ๒ สำนักงาน กทข. **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๘** การประชุมในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๓ บมจ.ทีโอที โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้แจ้งถึงข้อห่วงใยที่จะเกิดขึ้น หากร่างพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ใช้บังคับ อาจทำให้ บมจ.ทีโอที เสียสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ จึงจำเป็นต้องสอบถามความชัดเจนจากสำนักงาน กทข. ก่อน **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๙** ฉบับที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ สำนักงาน กทข. แจ้งว่า “๑) เนื่องจากประเด็นสิทธิในการใช้คลื่นความถี่เพื่อประกอบกิจการโทรคมนาคมประเภทบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ เป็นเรื่องที่จะเถียงก่อนและอาจมีผลกระทบต่อ ทีโอที ดังนั้น การดำเนินการในเรื่องนี้ สำนักงาน กทข. จะต้องนำเสนอคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) พิจารณา ซึ่งจำเป็นต้องมีการเตรียมข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาของ กทช. อย่างรอบด้าน ๒) สำนักงาน กทข. อยู่ระหว่างเร่งจัดทำวาระเรื่อง สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม แบบที่สาม ของ บมจ.ทีโอที เสนอ กทช. ทั้งนี้หากได้ข้อสรุปเป็นอย่างไร สำนักงาน กทข. จะดำเนินการแจ้งให้ บมจ.ทีโอที ทราบโดยเร็วต่อไป” ฉบับที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔ แจ้งว่า “สำนักงาน กทช. ขอเรียนว่า เรื่องดังกล่าวจะต้องนำเสนอที่ประชุมคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) เพื่อพิจารณา ซึ่งสำนักงาน กทช. ได้แจ้งให้ ทีโอที ทราบแล้วตามหนังสือที่อ้างถึง ๒ ขณะนี้เรื่องดังกล่าวได้บรรจุเป็นวาระเพื่อพิจารณาในที่ประชุม กสทช. เรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ สำนักงาน กทช. จะแจ้งผลให้ ทีโอที ทราบโดยเร็วต่อไป” **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๐** ฉบับที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งว่า คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในการประชุมครั้งที่ ๑๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วมีมติว่า โดยที่ปัจจุบันพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๓ มีผลใช้บังคับแล้ว และอำนาจในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวเป็นของ กสทช. ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงยังไม่สามารถตอบข้อหารือในประเด็นดังกล่าวได้ในขณะนี้ ทั้งนี้ ทีโอที สามารถดำเนินการหารือมาอีกครั้งหลังจากที่มีการแต่งตั้ง กสทช. แล้ว **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๑** ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ใบอนุญาตฯ และเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ นั้นเป็นคำสั่งทางปกครองชนิดหนึ่ง เมื่อใบอนุญาตฯ และเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ เป็นการออกโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๕ ถึง ๒๐ ขณะปฏิบัติหน้าที่ กทช. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๑ ขณะปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการ

W/O

กทช. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๓ ขณะปฏิบัติหน้าที่รองเลขาธิการ กทช. ซึ่งเป็น “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” และเป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครองดังกล่าว เหตุใดจึงไม่สามารถอธิบายคำสั่งทางปกครองที่ตนเองเป็นผู้ออกคำสั่งดังกล่าว แม้ว่าในช่วงที่ บมจ.ทีโอที มีหนังสือสอบถามความชัดเจนนั้น จะมีการพ่นวาระผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๔, ๑๕, ๑๘ และ ๒๐ และได้แต่งตั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๑ ถึง ๒๔ ให้ปฏิบัติหน้าที่ กทช. แทน รวมทั้งการแต่งตั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๓ ปฏิบัติหน้าที่ เลขาธิการ กทช. แทนตำแหน่งที่ว่างลง จึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ กทช. ในขณะนั้นต้องพิจารณาและสามารถตอบข้อหารือได้โดยไม่ยากเย็นนัก เนื่องจากสามารถหารือกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ ที่ยังไม่พ่นวาระได้ อีกทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๓ มีหนังสือสำนักงาน กสทช. ฉบับลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ เอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๑ แจ้งว่า อำนาจในการพิจารณาคำที่ บมจ.ทีโอที หารือ นั้น เป็นอำนาจของ กสทช. ต้องรอให้มีการแต่งตั้ง กสทช. ก่อนนั้น ย่อมแสดงให้เห็นความผิดปกติในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๒๐, ๒๑, ๒๒, ๒๓ และ ๒๔ ที่โยนความรับผิดชอบไปให้กับ กสทช. ที่จะได้รับการแต่งตั้งในอนาคต ทั้งๆ ที่ เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่ กทช. ปฏิบัติหน้าที่ กสทช. สามารถดำเนินการได้ด้วยเหตุผล ๓ ประการ ประการแรก บทเฉพาะกาลมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ พ.ศ.๒๕๕๓ ไม่มีบทบัญญัติที่จำกัดอำนาจหน้าที่ของ กทช. ในการปฏิบัติหน้าที่ กสทช. เอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๔ ประการที่สอง กทช. ชุดที่ปฏิบัติหน้าที่ กสทช. ย่อมรู้ดีถึงเงื่อนไขทางกฎหมายและเหตุผลที่ตนเองออกคำสั่งทางปกครอง ได้แก่ ใบอนุญาตฯ และเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ที่ออกให้แก่ บมจ.ทีโอที การยกเหตุผลว่า เป็นการตอบข้อหารือดังกล่าวเป็นหน้าที่ของ กสทช. จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยหน้าที่ ประการที่ ๓ ความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ บัญญัติว่า “คำสั่งทางปกครองจะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้น” และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ บัญญัติว่า “คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ” ฉะนั้น เมื่อ บมจ.ทีโอที หารือถึงความชัดเจนของใบอนุญาตฯ และเงื่อนไขใบอนุญาต กทช. ปฏิบัติหน้าที่ กสทช. จึงมีหน้าที่ในฐานะผู้ออกคำสั่งปกครองที่จักต้องอธิบายหรือชี้แจงคำสั่งทางปกครองที่ตนเองเป็นผู้ออก และการอธิบายหรือการชี้แจงดังกล่าวถือว่า เป็นการอธิบายหรือชี้แจงเพื่อยืนยันคำสั่งทางปกครองที่ตนเองออกและจะต้องประกอบด้วย “ข้อเท็จจริง” “ข้อกฎหมาย” และ “ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ” แต่ กทช. ปฏิบัติหน้าที่ กสทช. ในขณะนั้น (หมายถึง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๒๐, ๒๑, ๒๒, ๒๓ และ ๒๔) กลับไม่ยอมอธิบายหรือชี้แจงแต่อย่างใด แต่กลับอ้างว่า ตนไม่มีอำนาจ จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ขัดแย้งกับบทบัญญัติของกฎหมายที่กล่าวข้างต้น **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๒**

ข้อ ๓.๔ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ กทช. ปฏิบัติหน้าที่ กสทช. ได้มีการปรับปรุงเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ครั้งที่ ๑ โดยเปลี่ยนแปลงระยะเวลาสิ้นสุดของการอนุญาต สัมภาษณ์ หรือสัญญา Cellular ๕๐๐ จาก “วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๔” เป็น “วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔” ดังที่ปรากฏตามความในหมวด ๔ เงื่อนไขเฉพาะรายบริการ บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ (รหัสบริการ ๓-๒-๖) ข้อ ๓.๑ และเพิ่มเติมเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ข้อ ๓.๒ ความว่า “ผู้รับใบอนุญาตจะต้องนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงการใช้งานคลื่นความถี่ ๕๐๐ MHz ที่ได้รับการจัดสรรอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสัญญาความร่วมมือการงาน

สิ้นผลลง หรือเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกสัญญาร่วมการงาน เพื่อให้เหมาะสมและเป็นธรรม”
รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๓

เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้ง คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.)
รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๔ ส่งผลให้ กทช. ปฏิบัติหน้าที่ กสทช. สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ลง ต่อมา กสทช. ได้ออกประกาศ กสทช. เรื่อง แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) แผนแม่บทกิจการกระจายเสียง และ กิจการโทรทัศน์ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙) และ แผนแม่บทกิจการโทรคมนาคม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙) โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๕ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารคลื่นความถี่ การอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่และการ อนุญาตให้ประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ตลอดจนการกำกับดูแล การประกอบกิจการดังกล่าว ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ บัญญัติไว้ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้อง หมายเลข ๔๕** การประกาศใช้แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) ของ กสทช. ได้กำหนด แนวทางในการคืนคลื่นความถี่หรือปรับปรุงการใช้คลื่นความถี่ไว้ในยุทธศาสตร์ข้อ ๘.๒ “ยุทธศาสตร์การคืน คลื่นความถี่เพื่อนำไปจัดสรรใหม่หรือปรับปรุงการใช้คลื่นความถี่” โดย ข้อ ๘.๒.๑ กสทช. กำหนดเงื่อนไข ในการคืนคลื่นความถี่ไว้ว่า “กรณีส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานของรัฐที่นำคลื่นความถี่ไปให้ผู้อื่น ประกอบกิจการโดยการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผ่านการตรวจสอบโดย คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแล้ว ให้คืนคลื่นความถี่ เมื่อสิ้นสุดการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้น”

เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕ บมจ.ทีโอที ได้มีหนังสือสอบถาม ความชัดเจนเรื่อง สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ อีกครั้งหนึ่งโดยขอให้ กสทช. พิจารณาข้อหาหรือ ที่ บมจ.ทีโอที เคยขอความชัดเจนเพื่อให้ บมจ.ทีโอที สามารถปฏิบัติตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ในเรื่อง “การคืนคลื่นความถี่” ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และเป็นธรรม **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำ ฟ้องหมายเลข ๔๖** แต่ก็ยังมีได้รับความชัดเจนสำหรับกรณีดังกล่าวแต่อย่างใด ต่อมา บมจ.ทีโอที มี หนังสือด่วนที่สุด เลขที่ ทีโอที/ลับ ๖๑ ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เรื่อง สิทธิการใช้คลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ ของบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ถึงประธานกรรมการกิจการโทรคมนาคม สอบถามความ ชัดเจนของแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) ข้อ ๘.๒.๑ ข้อ ๘.๒.๓ และข้อ ๘.๒.๓.๓ ความ ว่า “บมจ.ทีโอที เห็นว่า ความในข้อ ๘.๒.๑ และ ๘.๒.๓ ยังมีความไม่ชัดเจนถึงสิทธิการใช้คลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ ของ บมจ.ทีโอที ภายหลังจากที่สิ้นสุดสัญญาอนุญาตฯ ระหว่าง บมจ.ทีโอที กับ บริษัท แอด วานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) จึงใคร่ขอหารือต่อคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม (กทค.) ใน ประเด็นดังกล่าวว่า บมจ.ทีโอที ยังคงมีสิทธิที่จะใช้คลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ ได้ต่อไป ภายหลังจาก สิ้นสุดสัญญาอนุญาตฯ อีก ๑๕ ปี นับแต่วันที่แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ใช้บังคับ ทั้งนี้ ไม่เกิน กว่าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโทรคมนาคมโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามข้อ ๘.๒.๓.๓ ของ แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) ใช่หรือไม่ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำ**

พ/ด

ฟ้องหมายเลข ๔๗. ในคราวนี้ กสทช. ใช้เวลาเพียง ๒ วันในการตอบข้อหารือของ บมจ.ทีโอที โดยมีหนังสือสำนักงาน กสทช. ด่วนที่สุด ลับ ที่ สทช ๕๐๐๙/๑๑๖๐๙ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการหารือ ดังนี้ "เมื่อบริษัท ทีโอทีฯ เป็นรัฐวิสาหกิจ จึงเป็นกรณีที่ต้องคืนคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ เมื่อสิ้นสุดสัญญาอนุญาตฯ ระหว่าง บมจ.ทีโอที กับ บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัดฯ ตามยุทธศาสตร์ข้อ ๘.๒.๑ อย่างไรก็ตาม เมื่อ บริษัท ทีโอทีฯ มีความเห็นว่า ความในข้อ ๘.๒.๑ และ ๘.๒.๓ ยังไม่มีความชัดเจน ที่ประชุม กทค. พิจารณาแล้วมอบหมายให้สำนักงาน กสทช. มีหนังสือแจ้งว่า เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการแปลความข้อกฎหมายดังกล่าว เห็นควรมอบให้คณะอนุกรรมการที่ปรึกษากฎหมายของ กสทช. พิจารณาเสนอความเห็น ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการ จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบไว้ชั้นหนึ่งก่อน หากผลการพิจารณาเป็นประการใดจะแจ้งให้ทราบต่อไป" **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๘**

หากพิจารณาการดำเนินการของ กสทช. ตั้งแต่ได้รับการโปรดเกล้าแต่งตั้งจนถึงวันที่ตอบข้อหารือของ บมจ.ทีโอที เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ จะเห็นได้ว่า กสทช. พยายามหลีกเลี่ยงในการตอบข้อหารือในประเด็นที่ บมจ.ทีโอที ขอความชัดเจนเรื่อยมา ในทางกลับกันเมื่อ บมจ.ทีโอที ขอหารือโดยอ้างอิงแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) กสทช. กลับสามารถตอบข้อหารือในเวลาเพียง ๒ วัน แสดงให้เห็นความผิดปกติในการพิจารณาอย่างชัดเจน อีกประการหนึ่ง การใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามที่ กสทช. ใช้เป็นข้ออ้างอิงในการประกาศใช้แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕) นั้น ยังมีเงื่อนไขที่ กสทช. จำต้องถือปฏิบัติโดยจะละเว้นไม่นำมาพิจารณาประกอบการออกประกาศฯ มิได้ ได้แก่ ความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ "การใช้อำนาจหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ กฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม และกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม" **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔๙** ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า แม้กฎหมายจะให้อำนาจ กสทช. ในการจัดทำและกำหนดรายละเอียดของแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ แต่การกำหนดใดๆ กสทช. จำต้องหลีกเลี่ยงหรือละเว้นการกำหนดใดๆ ที่ถือเป็นการขัดหรือแย้งกับกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการฯ กฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม ดังเช่น กรณีสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ของ บมจ.ทีโอที ที่ กสทช. จำต้องพิจารณาให้ได้ข้อยุติเสียก่อนจัดทำแผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่อยู่อย่างน้อย ๒ ประการ ประการแรก สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์ของ บมจ.ทีโอที เป็นสิทธิที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ ใช้บังคับหรือไม่ ประการที่สอง สิทธิการใช้คลื่นความถี่ของ บมจ.ทีโอที หากได้รับการจัดสรรมาอย่างถูกต้อง ต่อเนื่อง ชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม รวมทั้งไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีศักดิ์ที่สูงกว่ามายกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ กสทช. ก็ไม่มีสิทธิมาจำกัดสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ของ บมจ.ทีโอที ได้ เนื่องจากความในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ บัญญัติให้บรรดาใบอนุญาตที่ออกโดยชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๔ ให้คงใช้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ และให้ถือว่า เป็นใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ หาก

ใบอนุญาตใดที่ให้สิทธิในการถือครองคลื่นความถี่หรือใช้คลื่นความถี่และมีได้กำหนดวันสิ้นอายุให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะถึงวันที่ กสทช. กำหนดให้ใบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุ โดยให้นำความในมาตรา ๘๓ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๐** กรณีของ บมจ.ทีโอที ซึ่งได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์จาก กบถ. มาใช้ในกิจการโดยมิได้กำหนดระยะเวลาสิ้นสุดนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดดังกล่าว กสทช. ก็ยังคงต้องพิจารณาโดยคำนึงสิทธิที่ได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่ตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ และสิทธิที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ. ๒๕๔๔ ใช้บังคับ ประกอบกัน เนื่องจากการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ไม่ว่าจะใช้คลื่นความถี่ใด จะสามารถให้บริการตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ. ๒๕๔๔ และพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ ได้จำกัดต้องได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ และได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่เสียก่อน ดังนั้น เมื่อ บมจ.ทีโอที ได้รับทั้งการจัดสรรคลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์และได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมที่สามารถให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ได้ การกำหนดวันสิ้นสุดการใช้คลื่นความถี่จึงควรจะเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สามของ บมจ.ทีโอที กล่าวคือ สิ้นสุดในวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๘ หาก กสทช. กำหนดให้คืนคลื่นความถี่ก่อนสิ้นสุดใบอนุญาตฯ แล้ว บมจ.ทีโอที จะให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามที่ใบอนุญาตฯ กำหนดได้อย่างไร และจะนับเป็นการออกใบอนุญาตฯ ตามสิทธิที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ ใช้บังคับตามที่บัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาล มาตรา ๗๔ วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ ได้อย่างไร

ข้อ ๓.๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ บมจ.ทีโอที ได้มีหนังสือด่วนที่สุด เลขที่ ทีโอที/๗๕๕ เรื่อง ขอรทราบบผลสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ สอบถามความคืบหน้าของสิทธิของ บมจ.ทีโอที ในการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์เพื่อให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม โดยขอให้ กสทช. ดอบข้อหารือภายในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๑** เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ สำนักงาน กสทช. มีหนังสือด่วนที่สุด เลขที่ สทช ๕๐๑๑/๑๕๒๒๘ แจ้งว่า “สำนักงาน กสทช. ขอเรียนว่า กทค. ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แล้ว เห็นว่า เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการแปลความข้อกฎหมาย จึงมีมติให้สำนักงาน กสทช. นำเรื่องดังกล่าวหรือต่อคณะกรรมการที่ปรึกษากฎหมายของ กสทช. และเนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญและเป็นปัญหาระดับชาติ รวมทั้งกระทบต่อผลประโยชน์ของฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อความรอบคอบเมื่อคณะกรรมการที่ปรึกษากฎหมายของ กสทช. ได้พิจารณาให้ความเห็นแล้ว ให้หารือต่อคณะกรรมการกฤษฎีกาซึ่งเป็นหน่วยงานภายนอกอีกครั้ง โดยขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการตามกระบวนการดังกล่าว ซึ่งผลเป็นประการใด จะแจ้งให้ทราบโดยเร่งด่วนต่อไป” **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๒** หลังจาก กสทช. มีหนังสือแจ้งฉบับดังกล่าว ก็มีได้มีความคืบหน้าแต่อย่างใด ขณะเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะประธาน กทค. กลับให้ข้อมูลผ่านสื่อมวลชน

แขนงต่าง ๆ เกี่ยวกับการคืนคลื่นความถี่ในลักษณะยืนยันว่า จะต้องคืนคลื่นความถี่เมื่อสิ้นสุดการอนุญาต และคณะอนุกรรมการฯ มีมติให้คืนคลื่นความถี่เพื่อไปจัดสรรใหม่ โดยมีได้แจ้งความคืบหน้าหรือผลการเจรจาให้ บมจ.ทีโอที ทราบแต่อย่างใด บมจ.ทีโอที จึงมีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ทีโอที /๖๘ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๖ ถึงประธาน กทค. และเลขาธิการ กสทช. เรื่อง สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิรตซ์ แจ้งว่า “เนื่องจาก ๑. เงื่อนไขของการจัดสรรคลื่นความถี่ของ บมจ.ทีโอที แตกต่างจาก บมจ.กสท โทรคมนาคม ที่สิทธิการใช้คลื่นความถี่ของ บมจ.ทีโอที ไม่มีกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดการใช้งานและไม่ได้จำกัดให้ใช้เฉพาะการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ๒. สิทธิการใช้คลื่นความถี่ดังกล่าวยังได้รับความคุ้มครองจากบทเฉพาะกาลมาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ดังนั้น บมจ.ทีโอที ขอให้ กสทช. พิจารณาแก้ไขเงื่อนไขใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมให้ถูกต้องตรงกันต่อไป” ทั้งนี้ บมจ.ทีโอที ได้แนบเอกสารการได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่ที่ได้รับอนุญาตจาก กบถ. ให้ กสทช. พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๓**

ข้อ ๓.๖ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๖ สำนักงาน กสทช. มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ สทช ๕๐๑๑/๐๖๓๘๔ เรื่อง ตอบข้อหารือเกี่ยวกับสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ย่าน ๘๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ภายหลังสิ้นสุดสัญญาให้ดำเนินกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Cellular Mobile Telephone) ระหว่าง บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) กับ บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ถึง บมจ.ทีโอที แจ้งยืนยันว่า บมจ.ทีโอที ต้องคืนคลื่นความถี่เมื่อสัญญาระหว่าง บมจ.ทีโอที กับ บมจ.เอไอเอส สิ้นสุดลง แม้ว่า กทค. จะอ้างบทบัญญัติตามมาตรา ๔๗ แห่งรัฐธรรมนูญฯ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๘๗ ประกอบมาตรา ๘๓ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ เรื่องอำนาจหน้าที่ของ กสทช. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม รวมทั้งการกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนในการคืนคลื่นความถี่เพื่อนำไปจัดสรรใหม่หรือปรับปรุงคลื่นความถี่ รวมทั้งมีความเห็นสอดคล้องกับคณะอนุกรรมการที่ปรึกษาด้านกฎหมาย กสทช. ซึ่งได้ให้ความเห็นโดยอ้างอิงความในบทบัญญัติมาตรา ๔๗ และมาตรา ๓๐๕ แห่งรัฐธรรมนูญฯ พ.ศ.๒๕๕๐ ว่า “คลื่นความถี่เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ เมื่อการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาในการให้เอกชนเป็นผู้ประกอบการสิ้นสุดลง สิทธิในการใช้งานคลื่นความถี่ดังกล่าวย่อมตกคืนแก่สาธารณะ ซึ่ง กสทช. โดย กทค. เป็นผู้ที่มีอำนาจในการบริหารจัดการสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมกำหนดต่อไป” **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๔** จากหนังสือฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีข้อสังเกตดังนี้

๑. ความในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ บัญญัติถึงใบอนุญาตที่ออกโดยชอบด้วยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ ก่อนที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ ใช้บังคับ ให้ถือว่า เป็นใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ นี้ ดังนั้น เมื่อ บมจ.ทีโอที เป็นผู้รับการจัดสรรคลื่นความถี่โดยชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ จากกรมไปรษณีย์โทรเลข จึงเป็นผู้ได้รับการจัดสรร

คลื่นความถี่โดยชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ เช่นกันซึ่งหนังสือฉบับดังกล่าวมีได้กล่าวถึง

๒. ความเห็นของคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านกฎหมาย กสทช. ที่ว่า “เมื่อการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาในการให้เอกชนเป็นผู้ประกอบการสิ้นสุดลง สิทธิในการใช้งานคลื่นความถี่ดังกล่าวย่อมตกคืนแก่สาธารณะ” ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หากเป็นกรณีดังกล่าวถึงโดยเฉพาะเจาะจงสำหรับการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา และเป็นกรณีที่มีการจัดสรรคลื่นความถี่โดยกำหนดวัตถุประสงค์ที่แน่ชัดเพื่อใช้สำหรับการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา เช่นเดียวกับกรณีของการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาของ บมจ. กสท โทรคมนาคม แล้ว สิทธิการใช้คลื่นความถี่ของเอกชนผู้ได้รับการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ย่อมสิ้นสุดลงพร้อมการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ซึ่งแตกต่างจากกรณีของ บมจ.ทีโอที ที่การจัดสรรคลื่นความถี่มิได้กำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดในการใช้คลื่นความถี่ไว้ในที่ใดเลย ซึ่ง สำนักงาน กสทช. ซึ่งอยู่ในการกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้รับโอนกิจการมาจากสำนักงาน กทช. และกรมไปรษณีย์โทรเลข ตามลำดับ ย่อมทราบดีและมีเอกสารในความครอบครอง พร้อมทั้งจะตรวจสอบได้อยู่แล้ว ฉะนั้น เมื่อ บมจ.ทีโอที ได้มอบสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ที่ได้รับการจัดสรรมาจากกรมไปรษณีย์โทรเลขนำไปให้ บริษัท เอไอเอส ให้บริการในนามของ บมจ.ทีโอที บมจ.เอไอเอส จึงมีเพียง “สิทธิครอบครอง” และ “ใช้คลื่นความถี่” เพื่อประกอบกิจการโทรคมนาคมตราที่สัญญา Cellular ๙๐๐ ยังคงมีผลอยู่เท่านั้น เมื่อสัญญาสิ้นสุดลง สิทธิครอบครองและใช้คลื่นความถี่ก็สิ้นสุดลง ส่วนคลื่นความถี่ที่ “ได้รับการจัดสรร” นั้นจะกลับไปเป็นของผู้ใดระหว่าง “ผู้มีอำนาจในการจัดสรร” กับ “ผู้ได้รับการจัดสรรคลื่นความถี่” ย่อมขึ้นอยู่กับเงื่อนไขในการจัดสรรคลื่นความถี่ดังที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

๓. ตามที่สำนักงาน กสทช. มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ ตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๒ แจ้งถึงขั้นตอนที่สำนักงาน กสทช. จะดำเนินการเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการแปลความข้อกฎหมาย เนื่องจาก กทค. เห็นว่า สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิร์ตซ์เป็น “เรื่องสำคัญ” “เป็นปัญหาระดับชาติ” รวมทั้ง “กระทบต่อผลประโยชน์ของฝ่ายที่เกี่ยวข้อง” โดยแบ่งออกเป็น ๒ ขั้นตอน ขั้นตอนแรกได้แก่ การขอความเห็นจาก “คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านกฎหมาย กสทช.” เมื่อได้ความเห็นอย่างใดแล้ว จะดำเนินการในขั้นตอนที่สอง ได้แก่ การหารือต่อ “คณะกรรมการกฤษฎีกา” ซึ่งเป็นหน่วยงานภายนอกอีกครั้งเพื่อความรอบคอบ แต่หากพิจารณาความในหนังสือของสำนักงาน กสทช. ฉบับลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๖ เอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๔ แล้วจะเห็นได้ว่า กทค. ได้รับฟังความเห็นของคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านกฎหมาย กสทช. เพียงขั้นตอนเดียวเท่านั้น ยังมีได้ดำเนินการด้วยประการใดๆ เพื่อให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาและให้ความเห็นตามที่แจ้งไว้ต่อ บมจ.ทีโอที แต่อย่างใด ทั้งๆ ที่ ความในหนังสือฉบับดังกล่าว กทค. เห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็น “เรื่องสำคัญ” เป็น “ปัญหาระดับชาติ” “กระทบต่อผลประโยชน์ของฝ่ายที่เกี่ยวข้อง” และเป็น “ปัญหาข้อกฎหมาย”

ข้อ ๓.๗ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ กสทช. ได้ออกประกาศ กสทช. เรื่อง มาตรการคุ้มครองผู้ใช้บริการเป็นการชั่วคราวในกรณีสิ้นสุดการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ พ.ศ.๒๕๕๖ ประกาศดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผู้ใช้บริการให้สามารถใช้บริการ

พ.ศ.๒๕๕๖

ได้อย่างต่อเนื่องเป็นการชั่วคราว จนกว่าผู้ใช้บริการจะโอนย้ายไปใช้บริการกับผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมที่ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่รายอื่นจนหมดสิ้น โดยมีเงื่อนไขในการใช้บังคับดังต่อไปนี้

๑. กรณีที่การอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่สิ้นสุดลง และ

๒. ผู้ให้บริการไม่ว่าจะเป็นผู้อนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา และ/หรือผู้ได้รับการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาสิ้นสุดสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ลงพร้อมกัน

ตามประกาศฉบับนี้ ข้อ ๒ “ผู้ให้บริการ” หมายความว่า ผู้ให้สัมปทานและผู้รับสัมปทานเดิมตามสัญญาอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาที่สิ้นสุดลง **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๕** ซึ่งผู้ให้สัมปทานตามคำนิยามดังกล่าวมีผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมที่ได้รับอนุญาตให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เพียง ๒ รายเท่านั้น ได้แก่ บมจ.ทีโอที และ บมจ. กสท โทรคมนาคม ดังนั้น บมจ.ทีโอที จึงได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๓๔๕/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เพื่อขอเพิกถอนประกาศดังกล่าว โดย บมจ.ทีโอที เห็นว่า สิทธิการใช้คลื่นความถี่ของ บมจ.ทีโอที ในการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ยังคงมีอยู่และสามารถให้บริการได้ถึงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๔ เมื่อสัญญา Cellular ๙๐๐ ระหว่าง บมจ.ทีโอที และ บมจ.เอไอเอส สิ้นสุดลง บมจ.ทีโอที ก็จะให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ต่อไป ดังนั้น เมื่อ บมจ.ทีโอที ยังคงให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดอายุใบอนุญาต และสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ก็ได้สิ้นสุดลง จึงไม่ควรตกอยู่ในบังคับของประกาศฉบับดังกล่าว ปัจจุบันอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองกลาง หลังจากนั้น บมจ.ทีโอที ได้พยายามขอให้ กสทช. พิจารณาและแก้ไขเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ข้อ ๓.๑ เพื่อให้ บมจ.ทีโอที มีสิทธิการใช้คลื่นความถี่อีกครั้ง รวมทั้งการจัดส่งแผนการปรับปรุงการใช้งานคลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ข้อ ๓.๒ เพื่อให้ กสทช. พิจารณา แต่ กสทช. ก็ปฏิเสธการพิจารณาเรื่อยมา **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๖** จนกระทั่ง บมจ.ทีโอที ได้ยื่นฟ้อง กสทช. ต่อศาลปกครองกลางอีกครั้งเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๐๔/๒๕๕๗ เพื่อขอให้ศาลปกครองกลางเพิกถอนมติ กทค.ที่ไม่อนุมัติการแก้ไขเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ และรับพิจารณาปรับปรุงการใช้งานคลื่นความถี่ ปัจจุบันอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองกลาง

ข้อ ๓.๘ เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๘ กสทช. ได้ออกประกาศจำนวน ๒ ฉบับ ได้แก่ ประกาศ กสทช. เรื่อง แผนความถี่วิทยุกิจการโทรคมนาคมเคลื่อนที่สากล (International Mobile Telecommunications – IMT) ย่านความถี่ ๘๘๕ – ๙๑๕/๙๔๐ – ๙๖๐ เมกะเฮิรตซ์ (MHz) และ หลักเกณฑ์ และวิธีการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่สำหรับกิจการโทรคมนาคมย่าน ๘๘๕ – ๙๑๕ MHz/๙๔๐ – ๙๖๐ MHz เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการนำคลื่นความถี่ในย่านดังกล่าวซึ่งเป็นสิทธิการใช้คลื่นความถี่ของ บมจ.ทีโอที ไปประมูล โดยมีกำหนดการประมูลคลื่นความถี่ในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๗ และ ๕๘**

ผู้ฟ้องคดีขอกราบเรียนต่อศาลว่า การนำคลื่นความถี่ไม่ว่าจะเป็นย่านใด ๆ ไปประมูลนั้น ย่อมเป็นการถูกต้องและชอบธรรม หากคลื่นความถี่ดังกล่าวมิได้มีผู้ใช้งานหรือหมดสิทธิการใช้งานตามที่กฎหมายบัญญัติหรือตามที่ได้รับการจัดสรรหรือออกใบอนุญาตโดยอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข กทช. หรือ กสทช. และเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง แต่คลื่นความถี่ ๘๐๐ เมกะเฮิรตซ์ที่ บมจ.ทีโอที ได้รับการจัดสรรมาจากกรมไปรษณีย์โทรเลขนั้นมีความแตกต่างกันออกไปเนื่องจากหากพิจารณาตามหนังสือของกรมไปรษณีย์โทรเลขฉบับลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ และฉบับลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๓๓ ตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๑ และ ๒๓ ตามลำดับแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่มีข้อความใดกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดการใช้งานไว้เลย และถือว่าเป็นการจัดสรรโดยชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการอนุญาตโดยอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลขในขณะนั้นมีหน้าที่ในการจัดสรรคลื่นความถี่วิทยุคมนาคมตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๑๑ **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕๘** และตามความในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ พ.ศ.๒๕๕๓ ก็บัญญัติรับรองการอนุญาตหรือใบอนุญาตที่ออกโดยชอบด้วยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ พ.ศ.๒๕๕๓ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๔ ให้ถือว่าเป็น “ใบอนุญาต” ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ พ.ศ.๒๕๕๓ นี้ นั้นหมายความว่า ใบอนุญาตหรือการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่ที่ออกโดยอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข ย่อมเป็น ใบอนุญาตหรือการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่ที่ออกโดย กสทช. เช่นเดียวกัน ดังนั้น เมื่อ กทช. ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม ให้แก่ บมจ.ทีโอที ตามที่บทเฉพาะกาลมาตรา ๗๘ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๕๔ บัญญัติ และไม่มีความในบทบัญญัติใดแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ พ.ศ.๒๕๕๓ บัญญัติว่า ใบอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่และใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมจักต้องแยกออกจากกันอย่างชัดเจน การออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมให้กับ บมจ.ทีโอที และ บมจ.กสท โทรคมนาคม จึงต้องหมายรวมถึงการอนุญาตประกอบกิจการตามลักษณะ ประเภทของการประกอบกิจการ ขอบเขตการให้บริการ รวมทั้งสิทธิที่มีในความรับผิดชอบดำเนินการของ บมจ.ทีโอที และ บมจ.กสท โทรคมนาคม ตามที่มีอยู่ในวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ด้วย และหากบริการใดที่ต้องใช้คลื่นความถี่ในการให้บริการ ก็ต้องหมายความว่า บริการที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโทรคมนาคมนั้น จักต้องมีคลื่นความถี่ในการให้บริการด้วย เพราะเป็นสิ่งที่ต้องใช้ควบคู่กันในการให้บริการ และคลื่นความถี่นั้นต้องได้รับการจัดสรรมาก่อนแล้ว กทช. ในขณะนั้นจึงจะออกใบอนุญาตให้ได้ ซึ่ง กทช. หรือ กสทช. ก็ได้ออกใบอนุญาตฯ ให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดตามที่ปรากฏในใบอนุญาตฯ เอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓๐ แต่ในเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ ที่ กทช. หรือ กสทช. ออกมาในภายหลังกลับจำกัดสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ทั้งๆ ที่ ความในบทเฉพาะกาลมาตรา ๗๘ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๕๔ บัญญัติให้ กทช. หรือ กสทช. กำหนดเงื่อนไขเพื่อใช้ประกอบการออกใบอนุญาต ซึ่งเปรียบเสมือนคู่มือหรือแนวทางปฏิบัติหรือหลักเกณฑ์ในการประกอบกิจการโทรคมนาคมเท่านั้น มิใช่เงื่อนไขในการตัดสินใจในการประกอบกิจการโดยตรง อันเป็นการลบล้างหรือทำให้เงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตฯ มีความสำคัญกว่าใบอนุญาตฯ หาก กทช. หรือ กสทช. ประสงค์จะให้การให้บริการ

โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ของ บมจ.ทีโอที สิ้นสุดการให้บริการลงพร้อมกับการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา กทช. หรือ กสทช. ควรกำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตให้ชัดเจนตั้งแต่ต้น นอกจากนี้ เมื่อ บมจ.ทีโอที ขอทราบความชัดเจนถึงสิทธิในการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามที่ กทช. หรือ กสทช. ออกใบอนุญาตฯ ในประเด็น “สิทธิในการให้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม ของ บมจ.ทีโอที นั้น หมายถึง สิทธิในการประกอบกิจการโทรคมนาคมและสิทธิในการใช้คลื่นความถี่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ตามที่ บมจ.ทีโอที มีอยู่ก่อนพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ มาตรา ๗๙ กำหนดไว้หรือไม่” ประการที่สอง “กรณีที่ บมจ.ทีโอที ได้อนุญาตให้ บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ประกอบกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ จนสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ตามความในบทเฉพาะกาลมาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง และเงื่อนไขเฉพาะรายบริการ “บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ (รหัสบริการ ๓-๒-๖)” ข้อ ๓ กำหนดให้สิทธิในการใช้คลื่นความถี่ของบริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ตาม สัญญาสิ้นสุดพร้อมระยะเวลาสัมปทานนั้น หมายความว่า เมื่อสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ สิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ย่อมกลับไปเป็นสิทธิของ บมจ.ทีโอที เพื่อให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดอายุใบอนุญาตในปี พ.ศ.๒๕๖๘ ใช้หรือไม่” กทช. และ กสทช. กลับมีพฤติกรรมบ่ายเบี่ยงที่จะตอบข้อหารือดังกล่าวโดยตรงไปตรงตาม วิสัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่พึงกระทำดังที่ผู้ฟ้องคดีได้ยกพฤติกรรมดังกล่าวให้ศาลได้พิจารณาในข้อ ๓ ข้างต้น ทั้งๆ ที่ บมจ.ทีโอที พยายามชี้แจงถึงเหตุผลและความจำเป็นของการตอบข้อหารือดังกล่าวเรื่อยมา นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดียกประกาศ กสทช. เรื่อง แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ (พ.ศ.๒๕๕๕)ฯ ข้อ ๘.๒.๑ ที่ผู้ฟ้องคดีกำหนดขึ้นในภายหลังมาดัดสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ตามบทบัญญัติ มาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ.๒๕๕๓ และมาตรา ๗๙ วรรคหนึ่งแห่ง พระราชบัญญัติการประกอบกิจการฯ พ.ศ.๒๕๔๔ รับรองไว้ ย่อมเป็นการนำกฎหมายที่ลำดับที่ต่ำกว่ามาลบล้างกฎหมายในลำดับที่สูงกว่า ซึ่งเป็นการทำลายหลักความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายอย่างร้ายแรง และแสดงให้เห็นเจตนาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ประสงค์จะให้ บมจ.ทีโอที เสียสิทธิการใช้คลื่นความถี่โดยอาศัยอำนาจที่ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถออกคำสั่งทางปกครองหรือกฎหมายให้อำนาจเป็นเครื่องมือในการดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ความชัดเจนในเรื่องสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ นอกจากจะเป็น ประเด็นปัญหาทางด้านข้อกฎหมายแล้ว ยังเป็นเรื่องของ “ความชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมาย” “การบังคับใช้กฎหมายให้ถูกต้องตรงกับเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของการออกกฎหมาย” หากผู้ใช้กฎหมายสามารถบิดเบือนเจตนารมณ์ของกฎหมาย ย่อมทำให้ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายที่เป็นกติกาหรือบรรทัดฐานเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนย่อมเสื่อมทรามลง และเป็นความเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะเสียยิ่งกว่าประโยชน์สาธารณะใด ๆ

กรณีของคลื่นความถี่ ๕๐๐ เมกะเฮิรตซ์ หาก กสทช. นำคลื่นความถี่ใน ย่านดังกล่าวออกประมูลในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยอาศัยพฤติการณ์ข้างต้น ย่อมทำให้ บมจ.ทีโอ

ที่เสียหายจากการสูญเสียสิทธิการใช้คลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ อย่างน้อย ๑๐ ปี ส่งผลให้ทรัพย์สินและอุปกรณ์ในระบบที่ บมจ.ทีโอที รั้งมอบคินจาก บมจ.เอไอเอส ไม่สามารถใช้งานได้ตรงตามวัตถุประสงค์การของการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ที่มีเจตนาให้ บมจ.ทีโอที ให้บริการด้วยตนเองเมื่อการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาสิ้นสุด หากเปรียบเทียบมูลค่าความสูญเสียทั้งสองประการดังกล่าว อาจเทียบได้กับราคาขั้นต่ำของการประมูลคลื่นความถี่เท่ากับ ๒๕,๗๒๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นห้าพันเจ็ดร้อยยี่สิบแปด ล้านบาทถ้วน) รวมกับมูลค่าของทรัพย์สินและอุปกรณ์ในระบบที่จะได้รับมอบคินอีกประมาณ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นสามพันล้านบาทถ้วน) รวมกันแล้วมีมูลค่าความเสียหายอย่างน้อยเท่ากับ ๓๘,๗๒๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สามหมื่นแปดพันเจ็ดร้อยยี่สิบแปดล้านบาทถ้วน) ยังไม่นับรวมการขาดโอกาสในการให้บริการประชาชนทางด้านสื่อสารโทรคมนาคมในพื้นที่ที่ไม่คุ้มค่าต่อการลงทุน การสนองตอบต่อนโยบายของรัฐบาลเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันในภาพรวมของประเทศโดยมีภาครัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุนอย่างสำคัญ อย่างไรก็ตามสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นแม้จะมีมูลค่าสูงแต่ยังไม่สามารถเทียบเท่ากับความสูญเสียซึ่ง “ความยุติธรรมและความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย” ที่ควรจะได้รับ การปกป้องคุ้มครอง มิให้ผู้ใดใช้อำนาจตามที่กฎหมายบัญญัติไปในทางที่ทำให้ผู้อื่นเสียหาย ผู้ฟ้องคดีในฐานะสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถนิ่งเฉยปล่อยให้มีการละเมิดบทบัญญัติของกฎหมาย การใช้ดุลพินิจไปในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐ และ บมจ.ทีโอที รวมทั้งพนักงาน บมจ.ทีโอที ในฐานะพนักงานของรัฐที่มีหน้าที่ต้องปกป้องหน่วยงานและทรัพย์สินที่เป็นของรัฐ ตลอดจนรักษาผลประโยชน์ของรัฐวิสาหกิจ จึงต้องนำคดีดังกล่าวมาฟ้องต่อศาล เพื่อขอขบารมีศาลเป็นที่พึง

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี และเป็นผู้ได้รับผลกระทบหรือมีส่วนได้เสียในเรื่องดังกล่าว จึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ในศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

คำขอของผู้ฟ้องคดี

๑. ขอให้ศาลปกครองพิจารณายกฟ้อง สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ทีโอที ตามความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๓ และ บทเฉพาะกาลมาตรา ๗๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๔ จะสิ้นสุดลงเมื่อใดระหว่างวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๘ ตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม หรือวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ ตามที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม หมวด ๔ เงื่อนไขเฉพาะรายบริการบริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ (รหัสบริการ ๓-๒-๖) ข้อ ๓.๑

๒. หากศาลปกครองพิจารณายกฟ้อง สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ทีโอที สิ้นสุดพร้อมกับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม ขอให้สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑, ๒ และ ๑๔ เพิกถอนหรือแก้ไข “เงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม หมวด ๔ เงื่อนไขเฉพาะรายบริการ

บริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ (รหัสบริการ ๓-๒-๖) แก้ไขครั้งที่ ๑ ฉบับลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ข้อ ๓.๑ และ ข้อ ๓.๒” ให้สอดคล้องกับสิทธิการเคลื่อนที่ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตของ บมจ.ทีโอที

๓. นับตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ บมจ.ทีโอที เสียสิทธิการใช้งานคลื่นความถี่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ตามที่ กสทช. กำหนดไว้ในเงื่อนไขแนบท้ายใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่สาม หมวด ๔ เงื่อนไขเฉพาะรายบริการบริการโทรคมนาคมเคลื่อนที่ (รหัสบริการ ๓-๒-๖) ข้อ ๓.๑ ดังนั้น หากศาลปกครองพิจารณาชี้ขาดให้สิทธิการเคลื่อนที่ของ บมจ.ทีโอที ต่อไป ขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑, ๒ และ ๑๔ ชดเชยระยะเวลาที่ บมจ.ทีโอที ไม่สามารถให้บริการเคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ได้โดยการขยายระยะเวลาอายุใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมสำหรับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์ ออกไปเท่ากับระยะเวลาที่ บมจ.ทีโอที เสียสิทธิในการเคลื่อนที่ ๙๐๐ เมกะเฮิรตซ์เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ จนถึงวันที่ศาลปกครองมีคำสั่งหรือคำพิพากษาถึงที่สุดให้สิทธิการเคลื่อนที่ของ บมจ.ทีโอที

๔. ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียม (ถ้ามี) แทนผู้ฟ้องคดี

(ลงชื่อ).....ผู้ฟ้องคดี
(นายพงศ์ฐิติ พงศ์ศิลาภรณ์)

บัญชีรายชื่อผู้ถูกฟ้องคดี ห้ายคำฟ้อง

คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

เลขาธิการคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

พลอากาศเอก ธีระเดช ปุณศรี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

พันเอก นที ศุกลรัตน์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

พันเอก เศรษฐพงษ์ มะลิสวรรณ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

พลโท พีระพงษ์ มานะกิจ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕

นายสุทธิพล ทวีชัยการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖

พันตำรวจเอก ทวีศักดิ์ งามสง่า

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗

นายประเสริฐ ศีลพิพัฒน์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

นายธวัชชัย จิตรภาษนันท์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙

นางสาวสุภิญญา กลางณรงค์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๐

นายประวิทย์ ลีสถาพรวงศา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑

พลเอก สุกิจ ชมะสุนทร

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๒

นายฐากร ตันทีลพิทธิ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๔

พลเอก ชูชาติ พรหมพระสิทธิ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๕

นายเหรียญชัย เรียววิไลสุข

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๖

ศาสตราจารย์ประสิทธิ์ ประพัฒน์มงคลการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๗

นายสุชาติ สุชาติเวชภูมิ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๘

ศาสตราจารย์เศรษฐพร คูศรีพิทักษ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๙

รองศาสตราจารย์สุธรรม อยู่ในธรรม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๐

นายอาทร จันทวิมล

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๑

นายสุรนนท์ วงศ์วิทยำจร

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒

นายบัณฑิต ศุภักดิ์นิช

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๓

รองศาสตราจารย์พนา ทองมีอำคม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๔

